Lietas Nr. A420392614
Lietas arhīva Nr. A42-01048-15/37

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Jelgavā 2015.gada 12.maijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis A.Vīksne,

piedaloties atbildētājas – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās Iekšlietu ministrijas pārstāvei /pers. A/ un Valsts policijas pārstāvim /pers. B/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. C/ pieteikuma par Iekšlietu ministrijas 2014.gada 15.septembra lēmuma Nr.1-66/66 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2014.gada 4.aprīlī Valsts policijā (turpmāk arī policija) reģistrēts policijas Iekšējās drošības biroja priekšnieka vietnieces /pers. D/ 2014.gada 4.aprīļa ziņojums par to, ka 2014.gada 3.-4.aprīļa diennakts kopsavilkumā ENŽ ar Nr.7511 reģistrēta informācija, ka /pers. C/ (turpmāk – pieteicējs) ārpus darba laika, vadot dienesta transportlīdzekli, atteicies no medicīniskās pārbaudes - alkohola reibuma ietekmes noteikšanas.

Noskaidrojot notikušā apstākļus, konstatēts, ka 2014.gada 4.aprīlī pieteicējs pēc viņa vadītā automobiļa apturēšanas atteicies izkāpt no automobiļa un veikt alkohola ietekmes noteikšanu, un aizbraucis no notikuma vietas, tādējādi nepakļaujoties policijas darbinieku likumīgajām prasībām. Pēc atkārtotas pieteicēja apturēšanas viņš administratīvi aizturēts un nogādāts Aizkraukles slimnīcā alkohola ietekmes noteikšanai.

2014.gada 4.aprīļa Medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.27 alkohola ietekmes noteikšanai pieteicējam klīniski konstatēta alkohola ietekme un aizliegts vadīt transportlīdzekli. Pieteicējs atteicies parakstīt minēto protokolu.

Ar Valsts policijas 2014.gada 4.aprīļa pavēli Nr.1258 pieteicējs tika atstādināts no amata pienākumu izpildes uz disciplinārlietas izmeklēšanas laiku, pamatojoties uz Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm disciplināratbildības likuma (turpmāk - Disciplināratbildības likums) 19.panta pirmo daļu.

2014.gada 9.jūlijā policijas priekšnieks pieņēma lēmumu Nr.224 „Par disciplinārsoda piemērošanu

Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Aizkraukles iecirkņa priekšniekam /pers. C/" (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru pieteicējam piemērots disciplinārsods - atvaļināšana no dienesta ar 2014.gada 14.jūliju.

Pieteicējs sākotnējo lēmumu apstrīdēja Iekšlietu ministrijā (turpmāk arī ministrija).

Ar ministrijas 2014.gada 15.septembra lēmumu Nr.1-66/66 (turpmāk - Lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

Lēmumā konstatēts turpmāk minētais.

[1.1] Sākotnējā lēmumā norādīts, ka pieteicējs ar savu rīcību ir pārkāpis:

1) Ceļu satiksmes noteikumu 4.punkta un 39.6.apakšpunkta prasības;

2) policijas 2013.gada 1.novembra iekšējo noteikumu Nr.30 „Valsts policijas transportlīdzekļu uzskaites, ekspluatācijas un norakstīšanas noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.30) 18.9.apakšpunkta prasības;

3) policijas 2005.gada 31.maija noteikumu Nr.1 „Valsts policijas darbinieka profesionālās ētikas un uzvedības kodekss" (turpmāk – profesionālās ētikas un uzvedības kodekss) 6.punkta, 14.punkta, 17.punkta un 19.punkta prasības.

Tādējādi pārkāpjot Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma (turpmāk - Dienesta gaitas likums) 6.panta 1.punkta un 4.punkta prasības.

[1.2] Kā pareizi norādīts sākotnējā lēmumā, atbildība par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes ir paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) $149.^{15}$ panta astotajā daļā.

No disciplinārlietas materiāliem izriet, ka ar Bauskas rajona tiesas 2014.gada 13.jūnija spriedumu pieteicējs ir atzīts par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts LAPK $149.^{15}$panta astotajā daļā, un sodīts ar naudas sodu, kā arī administratīvo arestu un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu. Tādējādi pieteicēja rīcība, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu prasības, ir izvērtēta administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros.

Ievērojot minēto, izvērtējot pieteicējam piemērojamo disciplinārsoda veidu, nav pamata ņemt vērā Ceļu satiksmes noteikumu normu pārkāpumu, jo veidojas situācija, ka pieteicējs tiek sodīts par to pašu administratīvo pārkāpumu, par ko jau piemērots administratīvais sods, pārkāpjot vispārējo principu *ne bis in idem.*

Tāpat sākotnējā lēmuma 42.lappuses otrajā rindkopā norādīts, ka pieteicēja rīcība, neatzīstot pārkāpumu, kā arī neapzinoties tā radītās sekas, vērtējama kā atbildību pastiprinošs apstāklis. Ministrija nepiekrīt šādam Valsts policijas vērtējumam, jo amatpersonas disciplināratbildības pamatu, disciplinārsodu veidus un kārtību, kādā izlemjami jautājumi par amatpersonas saukšanu pie disciplināratbildības, nosaka Disciplināratbildības likums. Minētā likuma 10.pantā ir izsmeļoši uzskaitīti apstākļi, kas pastiprina atbildību par disciplinārpārkāpumu. Starp uzskaitītajiem apstākļiem nav minēta vainas neatzīšana vai seku neapzināšanās. Turklāt likumdevējs nav paredzējis iespēju paplašināt minēto apstākļu loku, kā tas paredzēts pie atbildību mīkstinošiem apstākļiem.

Neskatoties uz minēto, ministrija uzskata, ka pēc būtības Valsts policija argumentēti ir norādījusi tiesību normas, kuras pieteicējs ir pārkāpis un šo normu saturs atbilst konkrētā gadījuma faktiskajiem apstākļiem, ievērojot Administratīvā procesa likuma (turpmāk - APL) 67.panta otrās daļas 7.punktā noteikto. Tika ievērotas procesuālās tiesību normas, kas nosaka administratīvās lietas ierosināšanas, informācijas iegūšanas, lietas izmeklēšanas un galīgā lēmuma pieņemšanas nosacījumus. Policija sākotnējā lēmumā ir izvērtējusi disciplinārlietā esošos pierādījumus, uz kuru pamata tā ir taisījusi

apstrīdēto lēmumu, kā arī lietderības apsvērumus, proti, sākotnējais lēmumus ir nepieciešams, lai stiprinātu Valsts policijas amatpersonas profesionālās ētikas normas, likumu un citu normatīvo aktu prasību ievērošanu.

[1.3] Pieteicējs norāda, ka Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas jaunākā inspektora virsseržanta /pers. E/ (turpmāk arī inspektors) darbības, apturot viņa vadīto transportlīdzekli, bija pretrunā ar normatīvo aktu prasībām, proti, Dienesta gaitas likumu un likumu „Par policiju". Pieteicējs uzskata, ka viņam veiktā pārbaude alkohola ietekmes noteikšanai nevar būt pierādījums tam, ka viņš lietojis alkoholu, jo tā nav veikta saskaņā ar Dienesta gaitas likuma normām.

Ministrija minētos pieteicēja argumentus atzīst par nepamatotiem.

Dienesta gaitas likuma 14.panta septītā daļa piešķir tiesības augstākai amatpersonai nogādāt amatpersonu medicīnas iestādē pārbaudes veikšanai, ja ir aizdomas par dienesta pienākumu pildīšanu alkohola ietekmē. Ievērojot minēto, priekšnoteikums amatpersonas nogādāšanai medicīnas iestādē ir aizdomas par atrašanos alkohola ietekmē dienesta pienākumu izpildes laikā.

[1.4] Sākotnējā lēmuma 11.punktā norādīts, ka saskaņā ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Aizkraukles iecirkņa Dienesta pienākumu izpildes un darba laika uzskaites tabulu par 2014.gada aprīļa mēnesi 2014.gada 4.aprīlī pieteicējs pildīja dienesta pienākumus 8 stundas.

Saskaņā ar Valsts policijas 2007.gada 4.aprīļa noteikumu Nr.5 „Darba kārtības noteikumi Valsts policijā" (turpmāk – Noteikumi Nr.5) 6.1.apakšpunktu nodarbinātā normālais darba laiks ir no plkst.8.00 līdz 16.30.

Iepazīstoties ar disciplinārlietas materiālos esošo Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Aizkraukles iecirkņa Dienesta pienākumu izpildes un darba laika uzskaites tabulu par aprīļa mēnesi, ministrija secina, ka pieteicējam 2014.gada 3.aprīlī bija noteikts 8 stundu dienesta pienākumu izpildes laiks.

Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka Dienesta pienākumu izpildes un darba laika uzskaites tabula ir formāls dokuments, kas neatspoguļo patiesi nostrādāto stundu skaitu, kā arī norādi uz to, ka policijas darbinieks pilda savus pienākumus 24 stundas diennaktī neatkarīgi no atrašanās vietas, ministrija norāda, ka Valsts policijas amatpersonu dienesta pienākumu izpildes un darba laika organizācijas un uzskaites kārtību nosaka Valsts policijas 2012.gada 20.augusta noteikumi Nr.17 „Dienesta pienākumu izpildes un darba laika organizācijas un uzskaites kārtība" (turpmāk - Noteikumi Nr.17).

No Noteikumu Nr.17 7., 21. un 22.punkta izriet, ka dienesta pienākumu izpildes un darba laika uzskaites tabula nav tikai formāls dokuments, bet tajā tiek atspoguļota informācija par amatpersonu faktiski nostrādātajām stundām.

Turklāt no disciplinārlietas materiāliem neizriet, ka pieteicējam ar rīkojumu (pavēli) būtu noteikts summētais dienesta pienākumu izpildes laiks.

Ministrija piekrīt pieteicēja argumentam, ka policijas darbiniekam jāreaģē uz jebkuru ziņojumu par likumpārkāpumu neatkarīgi no atrašanās vietas un laika arī pēc noteiktā normālā dienesta pienākumu izpildes laika, bet tas nenozīmē, ka policijas darbinieks var izmantot tam piešķirtās pilnvaras neierobežoti.

No disciplinārlietas materiāliem neizriet, ka laikā, kad pieteicēja transportlīdzeklis tika apturēts, viņš būtu pildījis dienesta pienākumus vai būtu izveidojusies situācija, kad pieteicējam nekavējoties vajadzētu sniegt palīdzību, lai aizsargātu personu tiesības vai intereses. Arī pats pieteicējs paskaidrojumā norāda, ka braucis no pasākuma, kur ticies ar bijušajiem kolēģiem.

Ievērojot minēto, ministrijas ieskatā, ir pamats uzskatīt, ka pieteicējs, vadot transportlīdzekli, tika apturēts kā ceļu satiksmes dalībnieks, līdz ar to uz pieteicēju bija attiecināmas normas, kas reglamentē

ceļu satiksmes dalībnieku tiesības un pienākumus.

[1.5] Kārtību, kādā transportlīdzekļa vadītājam konstatē alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā, kā arī narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaidu nosaka Ministru kabineta 2005.gada 11.janvāra noteikumi Nr.15 „Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" (turpmāk - Noteikumi Nr.15).

Ņemot vērā, ka pieteicējs bija atteicies nodot bioloģiskās vides paraugus, atzinums par pieteicēja atrašanos alkohola ietekmē izdarīts, pamatojoties uz klīnisko simptomātiku (Noteikumu Nr.15 19.punkts).

Ministrijai nav pamata apšaubīt ārstes veiktās pārbaudes rezultātus, jo, kā izriet no Noteikumu Nr.15 13.punktā noteiktā, pārbaude ietver vairākus veidus alkohola ietekmes noteikšanai, kas kopumā ļauj izdarīt pamatotus secinājumus par to, vai ir konstatējams alkohola iespaids.

[1.6] Norādot, ka inspektoram nebija pamata apturēt pieteicēja vadīto transportlīdzekli, pieteicējs atsaucas uz likumu „Par policiju", kas nosaka, kādos gadījumos policijas darbiniekam ir tiesības apturēt transportlīdzekli.

Disciplinārlietas materiālos nav pierādījumu tam, ka konkrētajā datumā pēc Valsts policijas vai teritoriālās policijas pārvaldes priekšnieka norādījuma būtu veikti plānotie pasākumi, kas būtu pamats pieteicēja vadītā transportlīdzekļa apturēšanai (likuma „Par policiju" 12.panta pirmās daļas 18.punkts).

Savukārt likuma „Par policiju" 12.panta pirmās daļas 20.punktā noteikts, ka policijas darbiniekam, pildot viņam uzliktos pienākumus atbilstoši dienesta kompetencei, ir tiesības apturēt transportlīdzekli un izdarīt tā apskati, ja ir pamats domāt, ka transportlīdzekļa vadītājs pārkāpis ceļu satiksmi reglamentējošo normatīvo aktu prasības, vai transportlīdzeklis tiek izmantots likumpārkāpuma izdarīšanā.

No inspektora 2014.gada 4.aprīļa ziņojuma un 2014.gada 16.aprīļa paskaidrojuma izriet, ka viņa rīcībā bija informācija, ka pieteicējs pēdējā laikā bieži lieto alkoholu. Līdz ar to, pamanot pieteicēja vadīto transportlīdzekli, inspektors nolēma to apturēt nolūkā konstatēt iespējamu likuma pārkāpumu.

Ministrijas ieskatā, inspektora rīcībā esošā informācija varēja dot pamatu aizdomām par iespējamu ceļu satiksmi reglamentējošo normatīvo aktu prasību neievērošanu no pieteicēja puses, proti, transportlīdzekļa vadīšanu alkohola ietekmē.

Ministrija uzskata, ka nav izšķirošas nozīmes tam, kādā veidā inspektors šādu informāciju ir ieguvis, jo tas neietekmē apstrīdēto lēmumu pēc būtības.

Turklāt, apturot pieteicēja vadīto transportlīdzekli un sajūtot alkohola smaku, inspektors par savām aizdomām, ka pieteicējs atrodas alkohola ietekmē, ir paziņojis Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldei.

No Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka /pers. F/ 2014.gada 12.maija paskaidrojuma izriet, ka 2014.gada 4.aprīlī, saņemot informāciju par pieteicēja vadītā transportlīdzekļa apturēšanu, viņš ir devis rīkojumu Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Operatīvās vadības nodaļas dežurantam uz notikuma vietu nosūtīt Jēkabpils iecirkņa ekipāžu, lai tā veiktu visas nepieciešamās darbības saistībā ar minēto gadījumu.

No minētā var secināt, ka Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieks ir akceptējis uzsāktās darbības, uzskatot tās par pamatotām.

Turklāt ministrija atzīst par nepamatotiem pieteicēja argumentus, ka augstākstāvošā amatpersona nepiedāvāja viņam aizbraukt uz ārstniecības iestādi, lai veiktu atkārtotu pārbaudi. /pers. F/ 2014.gada 12.maija paskaidrojumā norāda, ka piedāvāja pieteicējam atkārtoti aizbraukt uz ārstniecības iestādi, bet pieteicējs atteicās, aizbildinoties ar to, ka tajā brīdī neesot darba laiks.

[1.7] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka inspektors neatradās patrulēšanas maršrutā, proti, stingri noteiktajā dislokācijā, un līdz ar to nebija tiesīgs apturēt pieteicēja vadīto transportlīdzekli,

ministrija norāda, ka no sākotnējā lēmuma un disciplinārlietas materiāliem izriet, ka inspektors un Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas kārtībniece seržante /pers. G/ (turpmāk arī kārtībniece) saskaņā ar dislokāciju atradās pārtraukumā. Nākamais plānotais patrulēšanas maršruts bija Bērzu, Gaismas, Jaunceltnes ielas un Aizkraukles pagasts. Tādējādi inspektors pārtraukuma laikā nolēma novietot dienesta automobili Dārza ielas pagalmā netālu no nākamā patrulēšanas maršruta.

Ievērojot minēto, ministrijas ieskatā, automobiļa novietošanu, pabeidzot patrulēšanu noteiktajā maršrutā, pusdienas pārtraukumā, tuvāk nākamajam plānotajam patrulēšanas maršrutam nevar uzskatīt par dislokācijas maiņu, un to nav nepieciešams saskaņot.

[1.8] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka, pieņemot sākotnējo lēmumu pieteicēja pārejošas darbnespējas laikā, netika ievērotas normatīvo aktu prasības, tajā skaitā Darba likuma prasības, ministrija norāda, ka amatpersonu dienesta gaitu nosaka Dienesta gaitas likuma normas.

Dienesta gaitas likuma 47.panta piektā daļa paredz izņēmumus, uz kuriem neattiecas aizliegums atvaļināt amatpersonu no dienesta tās pārejošas darbnespējas laikā. Kā viens no tiem ir minēts Dienesta gaitas likuma 47.panta pirmās daļas 7.punkts, kas nosaka, ka amatpersonu atvaļina no dienesta, piemērojot disciplinārsodu - atvaļināšana no dienesta.

Ievērojot minēto, lēmumu par amatpersonai piemērojamo disciplinārsodu - atvaļināšana no dienesta var pieņemt arī amatpersonas pārejošas darbnespējas laikā.

[1.9] Ministrija uzskata par nepamatotu pieteicēja argumentu, ka, piemērojot smagāko disciplinārsodu, netika ņemta vērā pieteicēja līdzšinējā dienesta gaita, pieteicēja pozitīvais raksturojums, kā arī apstāklis, ka nav stājies spēkā Bauskas rajona tiesas 2014.gada 13.jūnija spriedums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.110007814.

Ministrija norāda, ka nav pamata disciplinārlietu saistīt vai padarīt atkarīgu no administratīvā pārkāpuma lietas, jo disciplinārlietā un administratīvā pārkāpuma lietā noskaidro divus dažādus pārkāpumu sastāvus. Minētās atziņas ir ietvertas arī Augstākās tiesas 2014.gada 28.februāra rīcības sēdes lēmumā lietā Nr.SKA-386/2014.

Tāpat ministrija konstatē, ka sākotnējā lēmumā, izvēloties pieteicējam piemērojamo disciplinārsoda veidu, ir izvērtēta gan pieteicēja līdzšinējā dienesta gaita, gan viņa pozitīvais raksturojums, gan arī citi pieteicēju pozitīvi raksturojošie apstākļi. Izvērtējot konkrētā disciplinārsoda izvēli, Valsts policija ir izdarījusi lietderības apsvērumus un pamatojusi izvēlētā disciplinārsoda piemērošanu.

Ministrija piekrīt apstrīdētajā lēmumā izdarītajiem secinājumiem, ka pieteicējs ar savu rīcību ir diskreditējis iestādi un kaitējis tās prestižam. Pieteicēja rīcība ir guvusi plašu rezonansi masu informācijas līdzekļos.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs to pārsūdzēja Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] 2014.gada 4.aprīlī inspektors ar kārtībnieci neatradās patrulēšanas maršrutā, proti, stingri noteiktajā dislokācijā. Saskaņā ar Noteikumiem Nr.5 norīkojumam, t.i., policijas ekipāžai bez iecirkņa dežurējošā inspektora saskaņojuma nav tiesību atstāt, mainīt, neievērot patrulēšanas maršrutu. Inspektors un kārtībniece jau ilgi pirms pusdienu pārtraukuma, t.i., vēl pirms plkst.1.00 bija patvaļīgi atstājuši patrulēšanas maršrutu un atradās uz Dārza ielas. Inspektors šādi pretlikumīgi rīkojās tikai un vienīgi, lai varētu īstenot savu atriebību, par ko pieteicējs sniedzis izvērstu skaidrojumu disciplinārlietas izmeklēšanas laikā. Inspektora un kārtībnieces pieļauto pārkāpumu konstatēja arī Bauskas rajona tiesa

2014.gada 13.jūnija spriedumā un Zemgales apgabaltiesa 2014.gada 23.septembra spriedumā, skatot administratīvā pārkāpuma lietu Nr.107005614. Savukārt policija un ministrija izliekas to neredzam un pieteicēja norādījumus klaji ignorē.

[2.2] Likuma „Par policiju" 12.panta pirmās daļas 18. un 20.punktā ir noteikts, kādos gadījumos policijas darbiniekam ir tiesības apturēt transportlīdzekli. Tā kā transportlīdzekļa apturēšana ir saistīta ar personas tiesību uz brīvību ierobežošanu, tad policijas darbinieks ir tiesīgs to darīt vienīgi likumā paredzētajos gadījumos. Ne administratīvās lietas materiālos, ne arī disciplinārlietas materiālos nav atrodams ne dokumentāls, ne arī juridisks pamatojums pieteicēja vadītā transportlīdzekļa apturēšanai. Inspektors veica nelikumīgu pieteicēja vadītā transportlīdzekļa apturēšanu, turklāt inspektors atkal ignorēja Noteikumus Nr.5, kur noteikta transportlīdzekļa apturēšanas kārtība. Arī šo inspektora pretlikumīgo rīcību - nelikumīgu transportlīdzekļa apturēšanu konstatēja Bauskas rajona tiesa un Zemgales apgabaltiesa, skatot administratīvā pārkāpuma lietu. Ministrija šo nelikumību nav ņēmusi vērā.

[2.3] Pieteicējs vairākkārtīgi policijai un ministrijai norādīja, ka konkrētajā gadījumā jāpiemēro Dienesta gaitas likuma normas, kas reglamentē iekšlietu sistēmas amatpersonu nogādāšanas kārtību medicīnas iestādē alkohola ietekmes konstatēšanai, un tikai pēc tam LAPK normas, jo pieteicējs brauca ar dienesta transportlīdzekli un bija priekšnieks inspektoram, gan arī augstāka amatpersona attiecībā pret inspektoru.

Bauskas rajona tiesa un Zemgales apgabaltiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, arī konstatēja, ka konkrētajā gadījumā ir ņemams vērā speciālais regulējums, kas attiecas uz dienesta gaitu ministrijas sistēmā, kas regulē augstākas vadības iesaistīšanu pārkāpumu konstatēšanā un pierādījumu iegūšanā. Kā arī konstatēja, ka inspektoram nebija tiesiska pamata veikt alkohola pārbaudi bez augstākas amatpersonas iesaistīšanas.

Ministrijas 2009.gada 25.marta noteikumu Nr.26 „Iekšlietu ministrijas un tās padotībā esošo iestāžu amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm ārējā izskata un savstarpējo dienesta attiecību noteikumi" 5.punktā noteikts, ka amatpersona, pildot dienesta pienākumus, pakļaujas tiešajam un padotības kārtībā augstākam priekšniekam un pilda viņu rīkojumu (pavēli).

Augstāk stāvoša amatpersona un padotības kārtībā augstāks priekšnieks attiecībā pret pieteicēju bija Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieks /pers. F/.

Lietas materiālos nav atrodams /pers. F/ rīkojums vai pavēle, ar kuru būtu pilnvaroti veikt alkohola lietošanas fakta pārbaudi inspektors, kārtībniece vai Patruļdienesta darbinieki /pers. H/ un /pers. I/. /pers. F/ varēja dot rīkojumu Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Jēkabpils iecirkņa priekšniekam veikt pieteicējam alkohola ietekmes pārbaudi, kā tas tika izdarīts 4.aprīlī no rīta. Bez tam, ja šāds pilnvarojums būtu bijis, tad ar to bija jāiepazīstina arī pieteicēju kā amatpersonu, uz ko tas attiecas.

4.aprīlī pēc plkst.4.00 Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Aizkraukles iecirknī bija ieradies /pers. F/, pieteicējs ar viņu tikās iecirkņa telpās. No /pers. F/ puses netika dots rīkojums doties (vai citai policijas amatpersonai pieteicēju nogādāt) uz medicīnas iestādi alkohola lietošanas fakta pārbaudei.

Atteikties var tikai no policijas darbinieku pieprasījuma, kas izteikts, nepārsniedzot savu kompetenci un pilnvarojuma apjomu, un kas ir juridiski korekti, likuma normām atbilstoši noformēts.

[2.4] Disciplinārlietas materiālos atrodamais 2014.gada 12.maija /pers. F/ paskaidrojums vērtējams kritiski, jo izteiktie apgalvojumi, ka pieteicējs atteicās no alkohola pārbaudes, kā tas noteikts normatīvajos aktos, neatbilst patiesībai, jo šāds rīkojums netika dots. Ja pieteicējs būtu atteicies izpildīt /pers. F/ rīkojumu, tad jau sākotnēji bija jābūt ne tikai /pers. F/ ziņojumam par viņa rīkojuma neizpildi, bet arī medicīnas iestādes kompetentas personas izziņai par pieteicēja atteikšanos no medicīniskās

pārbaudes, un tiem bija jābūt pievienotiem administratīvās lietas materiāliem. Tādu dokumentu nav, ir tikai /pers. F/ 12.maija paskaidrojums, kas visdrīzāk ir sniegts Valsts policijas Iekšējās drošības biroja amatpersonu ietekmē, jau mēģinot „likt ielāpus" dotajai nepamatoti safabricētai lietai.

[2.5] Ņemot vērā, ka netika ievērota alkohola ietekmes noteikšanas pārbaudes kārtība, no policijas un ministrijas puses bija aplami uzskatīt, ka pieteicējs pārkāpis Noteikumu Nr.30 18.9.punkta prasības, kas bija par pamatu disciplinārsoda piemērošanai.

[2.6] Šis notikums no inspektora puses ir radīts tikai un vienīgi, lai atriebtos pieteicējam un celtu neslavu pieteicējam kā amatpersonai, gan arī kā privātpersonai, jo savulaik pieteicējs atteicās inspektoru iecelt atpakaļ ceļu policijas ekipāžā.

[2.7] Pieteicējs vērš uzmanību uz Valsts policijas amatpersonu nekompetenci, nododot izskatīšanai pieteicēja 2014.gada 24.aprīļa iesniegumu par inspektora pieļautajiem pārkāpumiem tai pašai amatpersonai, kas veic disciplinārlietas izskatīšanu. Protams, ka pastāvot šādiem apstākļiem, inspektora darbībās nekādas nelikumības netika konstatētas, kaut gan tiesa konstatēja, ka inspektors vairākkārtīgi rīkojies prettiesiski un viņa rīcība bija neētiska. Iepriekš minētais liecina par iespējamo Valsts policijas amatpersonu ieinteresētību pieteicējam nelabvēlīga lēmuma pieņemšanā un nevēlēšanos lietu izskatīt vispusīgi un objektīvi, un rodas iespaids, ka Valsts policijas mērķis bija pieteicēju atvaļināt no dienesta, neskatoties uz jebkādiem šķēršļiem, tajā skaitā nelikumībām no policijas darbinieku puses.

[2.8] Pieteicējs nepiekrīt Lēmumā secinātajam, ka viņa it kā izdarītais disciplinārpārkāpums ir saistīts ar apzināti izdarītu pārkāpumu, apzināti prettiesisku darbību veikšanu. Pieteicējam nekad nav bijusi vēlme pārkāpt kādu no likumiem, jo pieteicējs apzinājās, ka ir policijas darbinieks un viņam ir jāievēro likumi. Konkrētajā situācijā pieteicējs gaidīja no policijas darbiniekiem rīcību, kas atbilst normatīvo aktu prasībām, bet tā bija prettiesiska, uz ko viņš norādīja, un šīs viņa darbības vēlāk tiek traktētas kā apzināti izdarīts likumpārkāpums. Konkrētajā gadījumā netika ievērots tiesiskās paļāvības princips.

[2.9] Pieteicējs nepiekrīt policijas apgalvojumam, ka viņš vadījis dienesta transportlīdzekli alkohola reibumā. Ne disciplinārlietas, ne arī administratīvā pārkāpuma lietas materiālos nav absolūti neviena dokumentāla pierādījuma, kur Ministru kabineta noteiktajā kārtībā pieteicējam būtu konstatēts alkohola reibums.

[2.10] Piemērojot disciplinārsodu, nav izvērtēts samērīguma princips. Iestāde atzinusi, ka lietderīgākais un samērīgākais ir vissmagākais un visvairāk tiesību ierobežojošais disciplinārsods - atvaļināšana no dienesta, kā pamatojumu norādot, ka pieteicēja rīcība ir izraisījusi plašu rezonansi masu informācijas līdzekļos, un tādā veidā pieteicējs kaitējis Valsts policijas prestižam un radījis būtisku kaitējumu. Šādam apgalvojumam pieteicējs nepiekrīt, jo nepatiesu informāciju par viņa it kā izdarīto pārkāpumu masu informācijas līdzekļiem jau 4.aprīļa naktī nodeva inspektoram tuvu stāvoša persona. Nodoms bija kaitēt pieteicējam un graut viņa reputāciju sabiedrības acīs, bet diemžēl tika radīts kaitējums arī Valsts policijas prestižam.

Pieteicējs uzskata, ka, piemērojot konkrēto disciplinārsodu, iestādei bija jāizvērtē Disciplināratbildības likuma 15.panta pirmajā daļā noteiktie apstākļi, un tikai gadījumā, ja šāda izvērtējuma rezultātā secināms, ka iestādes uzticība konkrētajai amatpersonai ir neatgriezeniski zaudēta un disciplinārpārkāpuma izvērtējums liecina par amatpersonas nespēju atjaunot iestādes uzticību un iespēju turpināt pildīt dienesta pienākumus, pieļaujama disciplinārsoda - atvaļināšana no dienesta piemērošana.

Pieteicēja atvaļināšana no dienesta iestādes ieskatā bija vieglākais veids, kā atrisināt situāciju, nevis uzņemties atbildību un izskaidrot, ka šī notikuma pamatā ir viena policijas darbinieka - inspektora

prettiesiska un neprofesionāla rīcība.

Piemērojot smagāko disciplinārsodu, nav ņemta vērā nedz pieteicēja līdzšinējā dienesta gaita, nedz darba pieredze vairāk kā 19 gadu iekšlietu sistēmā, no tiem 10 gadi vadošos amatos, kad veiksmīgi vadīts Kriminālpolicijas un Aizkraukles iecirkņa darbs, sasniedzot augstus rezultātus, par ko saņemti vairākkārtīgi apbalvojumi no Valsts policijas un Iekšlietu ministrijas, kā arī atzinības no sadarbības partneriem, nedz arī pozitīvais raksturojums, kuru pieteicējs saņēmis, nedz arī tas, ka viņš nav disciplināri sodīts.

[2.11] No 2014.gada 2.maija pieteicējam ir noformēta darbnespējas lapa un arī sākotnējā lēmuma pieņemšanas brīdī viņam bija darbnespēja. Neskatoties uz to, Valsts policija pieņēma lēmumu par viņa atvaļināšanu no dienesta, ko nevar uzskatīt par labas pārvaldības piemēru un kas neatbilst darba devēja un darba ņēmēja darba attiecību pamatprincipiem.

[2.12] Lēmums ir pilnībā atceļams un uzskatāms par prettiesisku, jo pieņemts, rupji pārkāpjot procesuālo tiesību normas, kā arī tas balstīts uz nepareizu tiesību normu interpretāciju.

[3] Rakstveida paskaidrojumā par pieteikumu ministrija prasījumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā konstatēto un papildus paskaidrojot sekojošo.

[3.1] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka iestādes (ministrija, policija) ir nepareizi interpretējušas tiesību normas, ministrija paskaidro, ka apstāklis, ka pieteicējs Lēmumā piemērotās tiesību normas interpretē savādāk, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tās ir interpretētas nepareizi.

[3.2] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka, piemērojot disciplinārsodu, nav izvērtēts samērīguma princips, ministrija norāda, ka nav šaubu, ka ikviens dienestā esošas amatpersonas izdarītais disciplinārpārkāpums pievērš sabiedrības uzmanību. Sabiedrībai ir tiesības prasīt, lai amatpersonas ar speciālajām dienesta pakāpēm, kuras ir apveltītas ar plašām pilnvarām, arī pašas pildītu likumus un ievērotu vispārpieņemtās ētikas normas.

Izskatāmajā gadījumā notikums, kurā bija iesaistīts pieteicējs, guva plašu rezonansi masu informācijas līdzekļos, kas atstāja negatīvu iespaidu uz Valsts policijas reputāciju.

Valsts policija, izvērtējot izdarītā disciplinārpārkāpuma raksturu, nonāca pie secinājuma, ka pieteicēja rīcība ir bijusi tiktāl nesavienojama ar valsts amatpersonas statusu, ka ir zudusi uzticība pieteicējam kā valsts amatpersonai, un sabiedrības tiesības sagaidīt no dienestā esošas amatpersonas nevainojamu uzvedību un normatīvo aktu ievērošanu ir prioritāras.

[3.3] Lēmumā ir atspoguļoti gan pieteicēja argumenti, gan ministrijas paskaidrojumi attiecībā uz tiem. Ministrija ir pamatojusi, kādi apsvērumi bija par pamatu secinājumiem par sākotnējā lēmuma tiesiskumu. Tāpat ministrija ir izvērtējusi visus pieteicēja argumentus, kas varēja ietekmēt lēmumu pēc būtības, un paskaidrojusi, kāpēc, ministrijas ieskatā, tie nav pamatoti.

[4] Valsts policija prasījumu neatzīst, pamatojoties uz sākotnējā lēmumā konstatēto, papildus norādot, ka piekrīt un pievienojas ministrijas Lēmuma motivācijai un argumentācijai, uzskatot, ka tajā ir pareizi novērtēti lietas faktiskie un tiesiskie apstākļi, kā arī tiesai sniegtajiem paskaidrojumiem.

[5] 2015.gada 13.marta tiesas sēdē pieteicējs prasījumu uzturēja, papildus pieteikumā minētajam paskaidrojot, ka 3.aprīlī ap plkst.20.00 pieteicējam bija paredzēta tikšanās ar Valsts meža dienesta pārstāvi Daudzevas pagastā, lielceļa malā. Ar meža dienesta darbinieku darba laikā nebija iespējams norunāt tikšanos, tādēļ satikās ārpus darba laika. Meža dienesta darbinieki policijai dod informāciju par zādzībām, nelikumīgām darbībām mežistrādē. Tikšanās notika apmēram 10 minūtes. Pieteicējs zināja, ka

notiek pasākums par godu Ceļu policijas gadadienai, un pēc tikšanās devās uz turieni. Par šāda pasākuma esamību pieteicēju informēja iepriekš, bet par to, ka piedalīsies, nebija teicis iepriekš. Šāds lēmums tika pieņemts spontāni. Pasākumā notika svinības un tika apspriesti aktuāli jautājumi par darba organizāciju un specifiku. Pasākums, protams, nebija tieša dienesta pienākuma izpilde. Pasākums notika Daudzevas pagastā, privātīpašumā, pirtī. Alkoholu nelietoja, tikai gāja vairākas reizes pirtī. Pēc pasākuma atgriezās Aizkraukles pilsētā, lai dienesta automašīnu novietotu stāvvietā. Pieteicējs uzskata, ja viņš pārvietojas ar dienesta automašīnu, tad tā skaitās dienesta pienākuma izpilde, jo, ja pa ceļam ir kāds pārkāpums, ir jāreaģē.

Policijas darbinieki 4.aprīlī laika posmā no pulksten 1.38 līdz 2.45 nenoformēja administratīvās aizturēšanas protokolu laikā, kad pieteicējam bija ierobežota rīcības brīvība, tātad veica prettiesisku aizturēšanu.

Izskatot disciplinārlietu, nav ņemts vērā, ka pieteicējam bija summētais darba laika uzskaites grafiks, kas dod tiesības veikt dienesta pienākumus arī ārpus likumā noteiktā darba laika.

Ārstes /pers. J/ secinājums ir balstīts uz ļoti subjektīviem pieņēmumiem. Ārste, necenšoties noskaidrot patiesos iemeslus, izdarīja kļūdainu secinājumu. Pieteicējs bija ļoti noguris, jo 3.aprīlī viņam bija ilgstošs fizisks treniņš un vakarā vairākas reizes viņš bija pirtī. Tādā stresa situācijā, kāda valdīja slimnīcas telpās, kad darba telpa bija pilna ar policijas darbiniekiem, ārstam nebija iespējams darbu veikt pilnvērtīgi. Medicīnas centrā inspektora uzvedība bija izaicinoša, agresīva, ar mērķi izprovocēt pieteicēju uz pretlikumīgām darbībām.

Sistēmai, kas veic automašīnas uzraudzību, mēdz būt dažādas kļūdas. Sistēmā uzrādās, kad dzinējs tika noslāpēts vai iedarbināts, ar sistēmas palīdzību nav iespējams noteikt, vai tika veikta apstāšanās, ja neizslēdz dzinēju. Tikšanās laikā pieteicējs apstājās ceļa malā, bet dzinēju neizslēdza. Sistēma nav sertificēta, tās rezultātus nevar izmantot lietā. Sistēma, kura nosaka cik ātri un kur pieteicējs braucis, mēdz būt kļūdaina.

Nav strīda, ka /pers. F/ deva rīkojumu veikt pārbaudi, bet viņš varēja informēt par šāda rīkojuma esamību. Tiem, kuri tika norīkoti izpildīt /pers. F/ pavēli, bija jāizpilda pavēle, bet pēc tam bija tiesības pārsūdzēt pavēli, tā ir noteikts likumā. Pieteicējs tikai pēc notikuma uzzināja, ka ir bijis tāds rīkojums.

/pers. F/ prasīja, lai tiktu atnests alkometrs. Pieteicējs nenoliedz, ka veicis pūtienu, bet rādījumu alkometrā pats neredzēja. Minētais mērījums netika noformēts Ministru kabineta noteikumos paredzētā kārtībā. Iespējams, alkometram bija kāda tehniska problēma vai kāds cits bija pūtis, kad sākotnēji mērījums bija vairāk kā 1 promile. Tajā naktī alkoholiskos dzērienus pieteicējs nelietoja.

Ministrijas pārstāve prasījumu neatzina, papildus Lēmumā konstatētajam un rakstveida paskaidrojumā minētajam norādot, ka, ministrijas ieskatā, šajā gadījumā pieteicējs nebija pildījis dienesta pienākumus, jo tikšanās bija plkst. 20.00. Saskaņā ar navigācijas datiem pieteicēja dienesta automašīna 3.aprīlī plkst.19.40 atradās pie iecirkņa, tad tika iedarbināts dzinējs un automašīna aizbrauca uz Gaismas ielu, un plkst.19.41 tika novietota pie veikala Maxima, un noslāpēts dzinējs. Plkst.19.46 automašīna iedarbināta, un ar to bez apstāšanās aizbraukts uz Jaunjelgavas novada, Sērenes pagasta viesu namu Iecavnieki, kur automašīna tika novietota plkst.19.57, un tā tur stāvējusi līdz 4.aprīļa plkst.1.23, kad tika iedarbināts dzinējs, un bez apstājas tika aizbraukts uz Aizkraukles pilsētu. Ar lietas materiāliem ir pierādīts, ka nekāda tikšanās nenotika.

Izvērtējot visus lietas materiālus, secināms, ka pieteicējs ir gribējis slēpt savu pārkāpumu, viņš nepakļāvās likumīgām prasībā, neizgāja medicīnisko pārbaudi. Atbraucot uz savu iecirkni, pieteicējs lūdza saviem padotajiem atnest alkometru uz savu kabinetu, lai pārbaudītu mērījumu, ko pats pēc tam noliedza. /pers. F/ savā paskaidrojumā norāda, ka alkometrs uzrādīja vairāk kā vienu promili - 1,06, lietas

materiālos ir ieraksts, ka pārbaude tika veikta 4.aprīlī plkst.4.39. Otrs mērījums 4.aprīlī plkst.9.02 bija 0,00 promiles.

Valsts policijas pārstāvis prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā konstatēto un rakstveida paskaidrojumā minēto.

[6] 2015.gada 14.aprīlī tiesā saņemts pieteicēja iesniegums, kurā pieteicējs informē, ka uz tiesas sēdi 2015.gada 24.aprīlī neieradīsies, tāpēc lūdz lietu izskatīt bez viņa klātbūtnes. Papildus pieteikumā un 2015.gada 13.marta tiesas sēdē paskaidrotajam pieteicējs norāda, ka alkometrs jau pirms mērījuma veikšanas tika atnests ar uzmauktu iemuti, kas rada šaubas par to, vai ar šo iemuti jau iepriekš nav veikts mērījums. Pieteicējs 2014.gada pavasarī lietoja pretsaaukstēšanās līdzekļus, tajā skaitā arī mutes dobumā pūšamo aerosolu „Neospray". Šo medikamentu vairākkārtīgi lietoja arī 3. un 4.aprīlī. Medikamenta „Neospray" sastāvā ir etilspirts. Pieteicējs zināja, ka 30 minūtes pēc šī medikamenta lietošanas nedrīkst vadīt transportlīdzekli, ko arī ievēroja. Pēc šī medikamenta lietošanas mutē saglabājas specifiska garša un aromāts, tāpēc, iespējams, medicīnas centrā ārstei likās, ka viņa pieteicēja izelpā jūt alkohola smaku. Šo medikamentu lietoja arī Aizkraukles iecirkņa telpās 4.aprīļa naktī, jo pieteicējam uznāca klepus lēkmes. Šī medikamenta lietošanas rezultātā pieteicēja izelpā varēja saglabāties alkohola koncentrācija, ko acīmredzot fiksēja alkometrs.

[7] Uz tiesas sēdi 2015.gada 24.aprīlī pieteicējs neieradās.

Ministrijas pārstāve un Valsts policijas pārstāvis prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā konstatēto un rakstveida paskaidrojumā minēto.

Liecinieks /pers. F/ liecināja, ka, saņemot ziņu no dežūrdaļas par konkrēto notikumu, deva rīkojumu Jēkabpils iecirknim veikt pieteicējam medicīnisko pārbaudi. Pieteicēja kabinetā tika veikts kontroltests ar alkometru. Alkometrā pūta pieteicējs, rādījums bija 1,6 promiles. Mērījums tika veikts, bet tam nebija īpašas nozīmes, jo iekšējais drošības birojs jau bija fiksējis atteikšanos. Lieciniekam nav zināms, ko pieteicējs darīja no apturēšanas brīža līdz brīdim, kad liecinieks ieradās.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, noklausoties pieteicēja, atbildētāja mutvārdu paskaidrojumus, nopratinot liecinieku, kā arī izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms.

[9] Ar Lēmumu atstāts spēkā pieteicējam piemērotais disciplinārsods – atvaļināšana no dienesta.

Lietā nav strīda, ka pieteicējs 2014.gada 4.aprīlī pēc plkst.1.30 brauca ar dienesta transportlīdzekli *(valsts reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, aprīkots ar transportlīdzekļa kontroles iekārtu, turpmāk arī pieteicēja dienesta transportlīdzeklis)* pa Dārza ielu virzienā no Enerģētikas ielas, Aizkrauklē.

Lietā ir strīds, vai pieteicējam pamatoti piemērots disciplinārsods – atvaļināšana no dienesta, iestādei konstatējot, ka pieteicējs izmantojis dienesta transportlīdzekli ārpus darba laika, alkohola ietekmē, kā arī nepakļāvies policijas darbinieku likumīgajām prasībām *(veikt alkohola ietekmes pārbaudi).*

[10] Pieteicējs norāda, ka inspektora darbības, apturot viņa vadīto transportlīdzekli, bija pretrunā ar normatīvo aktu prasībām, proti, Dienesta gaitas likumu un likumu „Par policiju". Pieteicējs uzskata, ka

viņam veiktā pārbaude alkohola ietekmes noteikšanai nevar būt pierādījums tam, ka viņš lietojis alkoholu, jo tā nav veikta saskaņā ar Dienesta gaitas likuma normu prasībām, proti, pieteicēja alkohola ietekmes pārbaudi neveica dienesta pakāpē augstāka amatpersona. Līdz ar to pieteicējs pamatoti atteicās veikt alkohola ietekmes pārbaudi.

Dienesta gaitas likuma 14.panta septītā daļa noteic, ja ir aizdomas par to, ka amatpersona, pildot dienesta pienākumus, ir alkohola, narkotisko, psihotropo, toksisko vai citu apreibinošu vielu ietekmē vai reibumā, augstāka amatpersona to nogādā medicīniskās pārbaudes veikšanai.

Secināms, ka par pamatu Dienesta gaitas likumā noteiktās amatpersonas nogādāšanai *(ko veic augstāka amatpersona)* medicīnas iestādē priekšnoteikums ir aizdomas par atrašanos alkohola ietekmē *dienesta pienākumu izpildes laikā.*

Saskaņā ar pieteicēja paskaidroto pieteicējs 2014.gada 3.-4.aprīlī veica dienesta pienākumus, līdz ar to tiesai jāpārbauda, vai ir pamatota pieteicēja norāde, ka bija piemērojams Dienesta gaitas likumā noteiktais regulējums.

[11] Sākotnējā lēmuma 11.punktā norādīts, ka saskaņā ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Aizkraukles iecirkņa Dienesta pienākumu izpildes un darba laika uzskaites tabulu par 2014.gada aprīļa mēnesi 2014.gada 4.aprīlī pieteicējs pildīja dienesta pienākumus 8 stundas.

Saskaņā ar Noteikumu Nr.5 6.1.apakšpunktu nodarbinātā normālais darba laiks ir no plkst.8.00 līdz 16.30.

Ministrija norāda, ka saskaņā ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Aizkraukles iecirkņa Dienesta pienākumu izpildes un darba laika uzskaites tabulu par aprīļa mēnesi pieteicējam 2014.gada 3.aprīlī bija noteikts 8 stundu dienesta pienākumu izpildes laiks.

Tiesa piekrīt Lēmumā izteiktajam viedoklim, ka Valsts policijas amatpersonu dienesta pienākumu izpildes un darba laika organizācijas un uzskaites kārtību nosaka Noteikumi Nr.17 un no minēto noteikumu 7., 21. un 22.punkta izriet, ka dienesta pienākumu izpildes un darba laika uzskaites tabula nav tikai formāls dokuments, bet tajā tiek atspoguļota informācija par amatpersonu faktiski nostrādātajām stundām.

Tiesa piekrīt pieteicēja izteiktajam argumentam, ka policijas darbiniekam jāreaģē uz jebkuru ziņojumu par likumpārkāpumu neatkarīgi no atrašanās vietas un laika arī pēc noteiktā normālā dienesta pienākumu izpildes laika, bet tas nenozīmē, ka policijas darbinieks var izmantot tam piešķirtās pilnvaras nepamatoti. Tāpat tiesa piekrīt, ka pieteicējam, ņemot vērā viņa ieņemamo amatu *(iecirkņa priekšnieks)*, varēja būt pildāmi darba pienākumu ārpus noteiktā normālā darba laika no plkst.8.00 līdz 16.30. Tomēr tiesa vērtē kritiski pieteicēja paskaidroto tiesa sēdē, proti, ka pieteicējs 2014.gada 3.aprīlī pēc plkst.16.30 *(ap plkst.20.00)* veica dienesta pienākumus – tikās ar Valsts meža dienesta amatpersonu Daudzevas pagastā, tikšanās ilga apmēram 10 minūtes *(lietas 1.sējuma 232.-233.lapa).*

No lietā esošajām izdrukām par pieteicēja vadītā dienesta transportlīdzekļa maršrutu, konstatējams, ka pieteicējs 2014.gada 3.aprīlī no plkst.19:46:46 veica braucienu pa maršrutu veikals „Maxima", Aizkrauklē līdz viesu namam „Iecavnieki" *(lietas 1.sējuma 187.lapa, 2.sējuma 17.- 23.lapa).*

Tiesa, iepazīstoties ar lietā esošo izdruku *(lietas 1.sējuma 187.lapa)*, secina, ka pieteicēja vadītais dienesta transportlīdzeklis iepriekšminētajā maršrutā nav apstājies *(visos fiksētajos transportlīdzekļa atrašanās vietas punktos, nelielos laika intervālos, transportlīdzeklis virzījies ar ātrumu, kas pārsniedz „0" atzīmi, proti, tas nav apstājies).* Minētā informācija ir analoģiska Valsts policijas sniegtajai informācijai *(lietas 2.sējuma 24.-25.lapa).*

Līdz ar to tiesai nav pamata konstatēt, ka pieteicējs 2014.gada 3.aprīlī *(pēc normālā darba laika),*

kā arī 2014.gada 4.aprīlī laikā līdz pieteicēja aizturēšanai Aizkrauklē dienesta transportlīdzekli izmantoja dienesta vajadzībām, proti, pildot dienesta pienākumus.

Papildus tiesa norāda, ka kritiski vērtējams pieteicēja paskaidrotais, ka viesu nama „Iecavnieki" apmeklējums būtu veikts dienesta pienākumu ietvaros.

No lietas materiāliem neizriet, ka viesu namā „Iecavnieki" pieteicēja apmeklējuma laikā būtu rīkotas, piemēram, policijas darbinieku mācības vai arī būtu noticis kāds noziedzīgs nodarījums, vai policijas darbinieku disciplinārpārkāpums, kura izmeklēšanā būt nepieciešama pieteicēja klātbūtne. Arī pieteicējs, tiesas sēdē sniedzot paskaidrojumu, nesniedza informāciju par apstākļiem, kuru esamība būtu par pamatu secinājumam, ka viesu nama apmeklējums saistīts ar dienesta pienākumu pildīšanu *(lietas 232.-233.lapa)*.

Līdz ar to tiesai ir pamats uzskatīt, ka pieteicējs, vadot transportlīdzekli, tika apturēts kā ceļu satiksmes dalībnieks, nevis, kā amatpersona, kas pilda dienesta pienākumus. Attiecīgi uz pieteicēju bija attiecināmas normas, kas reglamentē ceļu satiksmes dalībnieku tiesības un pienākumus, tajā skaitā pienākums pakļauties policijas darbinieku likumiskajām prasībām *(veikt alkohola ietekmes pārbaudi)*.

Līdz ar to lietā nav būtiskas nozīmes pieteicēja argumentācijai, ka nogādāšanu medicīnas pārbaudes veikšanai neveica augstāka amatpersona, jo īpaši ņemot vērā, ka pieteicēja nogādāšanai medicīniskās pārbaudes veikšanai ar Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka /pers. F/ rīkojumu tika norīkota Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes ceļu policijas ekipāža no Jēkabpils, attiecīgi tika ievērota arī subordinācija. Minētā rīkojuma *(mutvārdu)* esamību apstiprina arī liecinieks /pers. F/ tiesas sēdē *(lietas 2.sējuma 33.lapa)*.

Tiesa kritiski vērtē pieteicēja paskaidroto, ka viņš nebija informēts par minēto rīkojumu. Kā izriet no lietas materiāliem, tad pieteicēja sākotnējo aizturēšanu veica Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas amatpersonas, savukārt pieteicēja nogādāšanai medicīniskās pārbaudes veikšanai ieradās ekipāža no Jēkabpils. Līdz ar to pieteicējam *(ņemot vērā ilgstošo darba pieredzi Valsts policijā)* vajadzēja rasties pamatotai interesei, kādu iemeslu un pilnvaru vadīta notikuma vietā ierodas cita iecirkņa ekipāža, attiecīgi noskaidrojot minētās ekipāžas pilnvarojumu.

[12] Tiesa nepiekrīt pieteicēja paskaidrotajam, ka ne disciplinārlietas, ne arī administratīvā pārkāpuma lietas materiālos nav neviena dokumentāla pierādījuma, kur Ministru kabineta noteiktajā kārtībā pieteicējam būtu konstatēts alkohola reibums.

Kārtību, kādā transportlīdzekļa vadītājam konstatē alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā, kā arī narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaidu, nosaka Noteikumi Nr.15.

Lietā nav strīda, ka pieteicējs atteicās veikt gan alkohola ietekmes pārbaudi, izmantojot alkometru, gan nodot bioloģiskās vides paraugus SIA „Aizkraukles slimnīca" medicīniskās pārbaudes veikšanai. Līdz ar to atzinums par pieteicēja atrašanos alkohola ietekmē izdarīts, pamatojoties uz klīnisko simptomātiku (Noteikumu Nr.15 19.punkts) *(sk. medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.27, lietas 1.sējuma 116.-117.lapa)*.

Attiecīgi tiesai nav pamata apšaubīt ārstes atzinumu - klīniski ir alkohola ietekmē. Minētais izriet no Noteikumu Nr.15 13.punktā noteiktā, proti, ka pārbaude ietver vairākus veidus alkohola ietekmes noteikšanai, kas *kopumā* ļauj izdarīt pamatotus secinājumus par to, vai personai ir konstatējama alkohola ietekme.

Minēto secinājumu *(ka pieteicējs vadījis transportlīdzekli alkohola ietekmē)* papildus apstiprina arī /pers. F/ 2014.gada 12.maija paskaidrojumā norādītais, ka, 2014.gada 4.aprīlī Valsts policijas Zemgales

reģionālās pārvaldes Aizkraukles iecirknī veicot pieteicējam pārbaudi ar alkometru, alkometra rādījums bija lielāks par vienu promili *(lietas 1.sējuma 89.lapa)*. Minētā mērījuma veikšanu apstiprina arī liecinieks /pers. F/, sniedzot liecību tiesas sēdē, norādot, ka, veicot pārbaudi ar alkometru, pieteicēja izelpā tika konstatētas 1,6 promiles. Minētais kopsakarā ar pieteicēja tiesas sēdē paskaidroto *(sk. tiesas sēdes protokolu, lietas 1.sējuma 235.lapa)*, ka kopš aizturēšanas līdz pārbaudes veikšanai nav lietojis alkoholiskus dzērienus, papildus apstiprina SIA „Aizkraukles slimnīca" ārstes medicīniskās pārbaudes rezultātā sniegto atzinumu, proti, ka pieteicējs bija alkohola ietekmē.

Tāpat tiesa konstatē, ka pieteicēja pārbaude ar alkometru *(veica Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieks /pers. F/)* tika veikta ar verificētu un darba kārtībā esošu mērierīci, kuras derīgumu apliecina alkometra AlcoQuant 6020 Nr.A107363 verificēšanas sertifikāts Nr.A-3550V13 *(lietas 2.sējuma 28.lapa)*.

Pieteicējs papildus norāda, ka 2014.gada pavasarī lietoja pretsaaukstēšanās līdzekļus, tajā skaitā arī mutes dobumā pūšamo aerosolu „Neospray". Šo medikamentu vairākkārtīgi lietoja arī 3. un 4.aprīlī. Medikamenta „Neospray" sastāvā ir etilspirts. Pieteicējs zināja, ka 30 minūtes pēc šī medikamenta lietošanas nedrīkst vadīt transportlīdzekli, ko arī ievēroja. Pēc šī medikamenta lietošanas mutē saglabājas specifiska garša un aromāts, tāpēc, iespējams, medicīnas centrā ārstei likās, ka viņa pieteicēja izelpā jūt alkohola smaku. Šo medikamentu lietoja arī Aizkraukles iecirkņa telpās 4.aprīļa naktī, jo pieteicējam uznāca klepus lēkmes. Šī medikamenta lietošanas rezultātā pieteicēja izelpā varēja saglabāties alkohola koncentrācija, ko acīmredzot fiksēja alkometrs *(sk. pieteicēja 2015.gada 10.aprīļa paskaidrojumu, lietas 1.sējuma 236.-237.lapa)*.

Tiesa kritiski vērtē paskaidrojumā minēto informāciju.

Lietā nav iesniegts neviens dokumentārs pierādījums *(piemēram, darbnespējas lapa vai ārsta izziņa)*, ka pieteicējam 2014.gada 3.-4.aprīlī bija saslimšana - saaukstēšanās, kuras novēršanai bija nepieciešams izmantot medikamentus *(tostarp arī aerosolu „Neospray")*, vai arī citi pierādījumi, kas apliecinātu pieteicēja paskaidroto *(piemēram, liecinieka liecība vai arī lietā esošie policijas darbinieku sniegtie paskaidrojumi, kuros būtu informācija arī par minētā aerosola izmantošanu pieteicēja aizturēšanas laikā vai, veicot pārbaudi ar alkometru Aizkraukles iecirkņa telpās 4.aprīļa naktī)*.

Tāpat tiesai nav arī pamata uzskatīt, ka norādītā aerosola „Neospray" lietošana varēja radīt SIA „Aizkraukles slimnīca" ārstei kļūdainu iespaidu par alkohola lietošanu *(spirtam raksturīgo smaržu)*, jo, kā norāda pats pieteicējs, viņš bija informēts, ka 30 minūtes pēc šī medikamenta lietošanas nedrīkst vadīt transportlīdzekli, ko arī ievēroja. Attiecīgi tiesai nav pamata secinājumam, ka, ja arī ticis lietots aerosols „Neospray", tad vairāk kā 30 minūtes pēc tā lietošanas *(kā norāda pats pieteicējs)* vēl joprojām būtu saglabājusies spirtam raksturīgā smarža pieteicēja izelpā.

[13] Pieteicējs apstrīdēšanas iesniegumā, pieteikumā un, sniedzot paskaidrojumu tiesai, norāda uz virkni procesuālu pārkāpumu, ko izdarījuši notikumā iesaistītie policijas darbinieki *(sk. pieteicēja paskaidrojumu tiesai, lietas 1.sējuma 245.-246.lapa)*.

[13.1]Tiesa nepiekrīt pieteicēja norādītajam, ka inspektoram nebija pamata apturēt pieteicēja vadīto transportlīdzekli.

Tiesa norāda, ka saskaņā ar likuma „Par policiju" 12.panta pirmās daļas 20.punktā noteikto policijas darbiniekam, pildot viņam uzliktos pienākumus atbilstoši dienesta kompetencei, ir tiesības apturēt transportlīdzekli un izdarīt tā apskati, ja ir pamats domāt, ka transportlīdzekļa vadītājs pārkāpis ceļu satiksmi reglamentējošo normatīvo aktu prasības vai transportlīdzeklis tiek izmantots likumpārkāpuma izdarīšanā.

No inspektora /pers. E/ 2014.gada 4.aprīļa ziņojuma un 2014.gada 16.aprīļa paskaidrojuma izriet, ka viņa rīcībā bija informācija, ka pieteicējs pēdējā laikā bieži lieto alkoholu. Līdz ar to, pamanot pieteicēja vadīto transportlīdzekli, inspektors nolēma to apturēt, nolūkā konstatēt iespējamu likuma pārkāpumu.

Tiesa uzskata, ka policijas inspektora rīcībā esošā informācija varēja būt par pamatu aizdomām par iespējamu ceļu satiksmi reglamentējošo normatīvo aktu prasību neievērošanu no pieteicēja puses, proti, transportlīdzekļa vadīšanu alkohola ietekmē. Līdz ar to policijas inspektoram pastāvēja tiesisks pamats veikt pieteicēja vadītā transportlīdzekļa apturēšanu.

[13.2] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka inspektora vadītā ekipāža neatradās patrulēšanas maršrutā, proti, stingri noteiktajā dislokācijā, līdz ar to inspektors nebija tiesīgs apturēt pieteicēja vadīto transportlīdzekli, tiesa norāda, ka no lietas materiāliem izriet, ka inspektors un kārtībniece saskaņā ar dislokāciju atradās pārtraukumā. Nākamais plānotais patrulēšanas maršruts bija Bērzu, Gaismas, Jaunceltnes ielas un Aizkraukles pagasts. Tādējādi policijas inspektors pārtraukuma laikā nolēma novietot dienesta automobili Dārza ielas pagalmā, netālu no nākamā patrulēšanas maršruta.

Attiecīgi tiesa secina, ka automobiļa novietošanu, pabeidzot patrulēšanu noteiktajā maršrutā, pusdienas pārtraukumā, tuvāk nākamajam plānotajam patrulēšanas maršrutam nevar uzskatīt par dislokācijas maiņu un to nav nepieciešams saskaņot.

[13.3] Pieteicējs norāda, ka no 2014.gada 2.maija pieteicējam ir noformēta darbnespējas lapa un arī sākotnējā lēmuma pieņemšanas brīdī viņam bija darbnespēja. Neskatoties uz to Valsts policija pieņēma lēmumu par viņa atvaļināšanu no dienesta, ko nevar uzskatīt par labas pārvaldības piemēru, un kas neatbilst darba devēja un darba ņēmēja darba attiecību pamatprincipiem.

Dienesta gaitas likuma 47.panta piektā daļa paredz izņēmumus, uz kuriem neattiecas aizliegums atvaļināt amatpersonu no dienesta tās pārejošas darbnespējas laikā. Kā viens no tiem ir minēts Dienesta gaitas likuma 47.panta pirmās daļas 7.punkts, kas nosaka, ka amatpersonu atvaļina no dienesta, piemērojot disciplinārsodu - atvaļināšana no dienesta.

Tiesa secina, ka, ievērojot minēto, lēmumu par amatpersonai piemērojamo disciplinārsodu - atvaļināšana no dienesta, var pieņemt arī amatpersonas pārejošas darbnespējas laikā.

[13.4] Pieteicējs norāda, ka policijas darbinieki, 2014.gada 4.aprīlī laika posmā no plkst.01.38 līdz plkst.02.45 aizturot pieteicēju, nenoformēja administratīvās aizturēšanas protokolu.

Tiesa uzskata, ka minētajam apstāklim nav būtiskas nozīmes izskatāmajā lietā, jo minētā protokola sastādīšanas kārtību reglamentē LAPK normas. Līdz ar to administratīvās aizturēšanas protokola esamība vai neesamība vērtējama, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu *(spēkā stājies 2014.gada 23.septembra Zemgales apgabaltiesas spriedums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.107005614, ar kuru atzīta pieteicēja vaina LAPK 149.^{15} panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, Tiesu informācijas sistēmā pieejamā informācija).*

[14] Tiesai, izvērtējot lietas materiālus to kopumā un savstarpējā sakarībā, nav radušās sapratīgas šaubas par to, ka pieteicējs 2014.gada 4.aprīlī vadīja dienesta transportlīdzekli alkohola ietekmē.

Ministru kabineta 2008.gada 2.jūnija noteikumi Nr.394 „Alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtība" nosaka alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes medicīniskās pārbaudes kārtību ārstniecības iestādēs un kārtību, kādā Valsts policijas, pašvaldības policijas, Valsts robežapsardzes darbinieks vai Valsts probācijas dienesta amatpersona ar portatīvajām mērierīcēm pārbauda personas, lai noteiktu alkohola koncentrāciju izelpotajā gaisā un konstatētu, vai šīs personas ir lietojušas alkoholu.

Saskaņā ar minēto noteikumu 3.1.punktu iespējamo alkohola, narkotisko vielu, psihotropo vielu vai toksisko vielu ietekmi personai konstatē Valsts policijas, pašvaldības policijas, Valsts robežapsardzes darbinieks vai Valsts probācijas dienesta amatpersona, veicot pārbaudi ar portatīvu mērierīci alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, lai noskaidrotu, vai persona ir lietojusi alkoholu.

Noteikumu Nr.30 18.9.apakšpunktā noteikts, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts atteikties no psihotropo un narkotisko vielu, kā arī alkohola klātbūtnes pārbaudes organismā prasības.

Tiesa uzskata, ka pārbaude ar portatīvu mērierīci alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā (alkometru), lai noskaidrotu, vai persona *(tajā skaitā Valsts policijas amatpersona)* ir lietojusi alkoholu, atbilstoši Ministru kabineta noteikumiem Nr.394 ir pieļaujama, lai konstatētu alkohola reibumu amatpersonai, konkrēti, Valsts policijas Zemgales policijas pārvaldes Aizkraukles iecirkņa priekšniekam. Tiesības veikt pārbaudi aizdomu par alkohola reibuma gadījumā ir noteiktas normatīvajos aktos, un tieši šī norma ir tā, kas ietekmē personas tiesības, nosakot pienākumu pakļauties pārbaudei.

Tiesas ieskatā, pieteicējam kā amatpersonai bija jāapzinās, ka šādas pārbaudes neiziešana nevis pamato to, ka pieteicējs 2013.gada 4.aprīlī neatradās alkohola ietekmē, bet tieši otrādi - norāda uz to, ka pieteicējs vadīja dienesta transportlīdzekli alkohola ietekmē. Turklāt, ja pieteicējs atteicās veikt pārbaudi ar portatīvo mērierīci alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, viņam bija ne tikai tiesības, bet arī pienākums veikt medicīnisko pārbaudi.

Pieteicējam kā valsts amatpersonai ir jādarbojas sabiedrības interesēs, tādējādi gūstot sabiedrības uzticību, un augstākminētajā gadījumā pieteicējam bija jānovērš jebkādas šaubas par savu rīcību, veicot pārbaudi, lai noskaidrotu, vai viņš 2014.gada 4.aprīlī atradās alkohola ietekmē. Pieteicējs kā valsts amatpersona vairāk kā jebkura cita persona ir pakļauts dažādiem ierobežojumiem un atrodas pastiprinātā sabiedrības uzmanības lokā.

Pieteicēja rīcība, vadot dienesta transportlīdzekli *(ārpus darba laika)* alkohola reibumā ir rupjš uzvedības principu pārkāpums, kas ir amatpersonas necienīga rīcība un profesionālās ētikas un uzvedības kodeksa normu rupjš pārkāpums, bet saskaņā ar profesionālās ētikas un uzvedības kodeksa 17.punktu policijas darbinieka uzvedība ir nevainojama gan, pildot amata pienākumus, gan personiskajā dzīvē, kas nekaitē ne dienesta, ne paša reputācijai.

Līdz ar to secināms, ka pieteicējs 2014.gada 4.aprīlī vadot dienesta transportlīdzekli alkohola ietekmē, kā arī atsakoties veikt pārbaudes alkohola ietekmes noteikšanai, pieļāva amatpersonai necienīgu rīcību, Dienesta gaitas likuma 6.panta 1.punkta un profesionālās ētikas un uzvedības kodeksa normu rupju pārkāpumu.

Tiesa šādai pieteicēja rīcībai attaisnojošus iemeslus nekonstatē. Tiesa šādu pieteicēja rīcību vērtē kā necienīgu, atzīstot, ka dienesta transportlīdzekļa vadīšana alkohola ietekmē uzskatāma par amatpersonas necienīgu rīcību, kas negatīvi ietekmē gan pieteicēju pašu, gan Valsts policijas reputāciju. Tādējādi pieteicēja rīcība nav pieņemama no ētikas viedokļa un ir arī Dienesta gaitas likuma normu rupjš pārkāpums.

Pamatojoties uz minēto, tiesa secina, ka atbildētāja pamatoti pieņēmusi lēmumu par pieteicēja saukšanu pie disciplināratbildības, konstatējot, ka pieteicējs vadīja dienesta transportlīdzekli *(neveicot darba pienākumus)* alkohola ietekmē, kā arī prettiesiski atteicās no pārbaužu veikšanas alkohola ietekmes noteikšanai.

[15] Pieteicējs norāda, ka piemērotais disciplinārsods *(atvaļināšana no dienesta)* nav samērīgs un iestāde nav pilnībā izvērtējusi uzliktā soda nepieciešamību un tā atbilstību.

Tiesa, izvērtējot sākotnējo lēmumu un Lēmumu, konstatē, ka Valsts policija (Iekšlietu ministrija)

ir veikusi lietderības apsvērumus un pamatoti secinājusi, ka apstrīdētais lēmumus ir nepieciešams, lai stiprinātu profesionālās ētikas normu, likumu un citu normatīvo aktu prasību ievērošanu.

Tāpat tiesa pievienojas Iekšlietu ministrijas norādei, ka saskaņā ar samērīguma principa definējumu APL 13.pantā labumam, ko sabiedrība iegūst ar ierobežojumiem, kas uzlikti adresātam, ir jābūt lielākam nekā viņa tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumam. Būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu. Līdz ar to nav šaubu, ka ikviens dienestā esošas amatpersonas izdarītais disciplinārpārkāpums pievērš sabiedrības uzmanību. Sabiedrībai ir tiesības prasīt, lai amatpersonas ar speciālajām dienesta pakāpēm, kuras ir apveltītas ar plašām pilnvarām, arī pašas pildītu likumus un ievērotu vispārpieņemtās ētikas normas.

Pamatojoties uz minēto, tiesa piekrīt ministrijas secinājumam, ka pieteicēja rīcība ir bijusi tiktāl nesavienojama ar valsts amatpersonas statusu, ka ir zudusi uzticība pieteicējam kā valsts amatpersonai un ka sabiedrības tiesības sagaidīt no dienestā esošas amatpersonas nevainojamu uzvedību un normatīvo aktu ievērošanu ir prioritāras.

Tiesa nepiekrīt pieteicēja norādītajam, ka, piemērojot smagāko disciplinārsodu, nav ņemta vērā nedz pieteicēja līdzšinējā dienesta gaita, nedz darba pieredze, sasniedzot augstus rezultātus, par ko saņemti vairākkārtīgi apbalvojumi no Valsts policijas un Iekšlietu ministrijas, kā arī atzinības no sadarbības partneriem, nedz arī pozitīvais raksturojums, kuru pieteicējs saņēmis, nedz arī tas, ka viņš nav disciplināri sodīts.

Apstāklis, ka minētais nav pilnībā atspoguļots Lēmumā, tiesas ieskatā, nenorāda, ka minētais apstāklis nebūtu vērtēts, policijai un ministrijai izdarot lietderības apsvērumus kopsakarā ar lietā esošo informāciju *(tajā skaitā pieteicēja norādīto)*.

Tiesa vēlas norādīt, ka nedz pozitīvs raksturojums, nedz darba pieredze vairāk kā 19 gadu iekšlietu sistēmā, no tiem 10 gadi vadošos amatos, nevar būt par attaisnojumu tam, ka amatpersona (*īpaši ņemot vērā pieteicēja ievērojamo pieredzi un iegūtās zināšanas)* varētu atļauties nesodīti veikt rupju Dienesta gaitas likuma un profesionālās ētikas un uzvedības kodeksa normu pārkāpumu.

Pamatojoties uz minēto kopsakarā ar lietā noskaidrotajiem faktiskajiem apstākļiem, tiesa secina, ka pieteicējam piemērotais disciplinārsods ir samērīgs.

[16] Tiesa, pamatojoties uz procesuālās ekonomijas principu, neanalizē pārējos lietas materiālos ietvertos apsvērumus, jo tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu pēc būtības.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš konstatēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. C/ pieteikuma par Iekšlietu ministrijas 2014.gada 15.septembra lēmuma Nr.1-66/66 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā.

Tiesnesis A.Vīksne